

Debatt

Det stora behovet av pedagogisk forskning i högre utbildning

Eva M. Brodin

Lunds universitet

Email: eva.brodin@ahu.lu.se

Den pedagogiska forskningens relevans för *vem eller vad* är en mycket angelägen fråga inom en arena som ännu inte berörts i denna debatt: Högre utbildning. Jag kommer därför inledningsvis att belysa högskolepedagogikens formering som vetenskap och hur denna utveckling numera löper oberoende av pedagogikdisciplinen med vissa oönskade konsekvenser. Med forskarutbildningen som exempel argumenterar jag för att det disciplinära pedagogikämnet behöver ta mera plats i högskolepedagogikens vetenskapliga formering.

HÖGSKOLEPEDAGOGIKENS VETENSKAPLIGA ROLL I SVERIGE

Fram till 2000-talet hade pedagogisk forskning om studenters lärande en stark ställning både nationellt och internationellt genom INOM-gruppen ledd av Ferrence Marton (se Marton et al., 2000), och det var i detta sammanhang som jag redan som grundstudent skolades in i vad som då kallades för högskolepedagogisk forskning vid Lunds universitet. Under mina år som doktorand i pedagogik etablerades *Lärande Lund* som en parallell forskningsverksamhet i Martons fenomenografiska fotspår, medan jag själv valde att gå en annan väg med min fenomenologiska avhandling om utvecklingen av kritiskt tänkande i vetenskapsfilosofins historia i relation till nutida perspektiv på kritiskt tänkande i högre utbildning (Brodin, 2007). På den tiden fanns det

alltså ett givet sammanhang för högskolepedagogisk forskning inom disciplinen pedagogik.

En rad händelser under 2000-talets första decennium bidrog dock till att den högskolepedagogiska forskningen tappade fotfästet och att det idag saknas ett sammanhållet fält för forskning om högre utbildning i Sverige (Brodin, 2015; Sonesson & Brodin, 2018). Många av de tidigare pionjärerna inom området gick därför vidare med sin inlärningsforskning i politiskt mer lukrativa spår som banade väg mot skolan och arbetslivet. För egen del valde jag emellertid att fortsätta forska på högre utbildning med huvudfokus på forskarutbildningen, och i brist på nationella forskningsmiljöer inom området byggde jag tidigt upp ett stort internationellt nätverk. Följden blev att mitt vetenskapliga arbete länge har uppmärksammats mer i andra länder där pedagogisk forskning om forskarutbildningen betraktas som högrelevant för akademins och samhällets utveckling. Det högskolepedagogiska fältet är alltså väletablerat internationellt, men den internationella forskningen är grundad i samhällen, utbildningssystem och utbildningspraktiker som bär på sin egen historia och därför många gånger kan skilja sig tämligen radikalt från en svensk kontext. Konkreta exempel på detta är forskarutbildningens längd och examinationsformer (Kumar et al., 2022) samt kompetensutvecklingsstöd till forskarhandledare (Taylor et al., 2020) som varierar mellan olika länder. Detta gör att den internationella forskningen inte alltid är relevant för den svenska högskolepedagogikens vetenskapliga progression.

HÖGSKOLEPEDAGOGISK FORSKNING I NY TAPPNING

Parallellt med den tidiga svenska högskolepedagogiska forskningen, som var starkt förankrad i pedagogiken som vetenskaplig disciplin, började enstaka högskolepedagogiska utvecklare bli verksamma och år 2000 hade pedagogiska utvecklingsenheter etablerats vid i princip samtliga lärosäten i Sverige (Lindberg-Sand & Sonesson, 2008). De pedagogiska utvecklarna hade varierande disciplinär bakgrund, men förenades i ett gemensamt intresse i att stödja och utveckla högskolans pedagogiska verksamhet. Bland de pedagogiska utvecklarna utvecklades det tidigt en subkultur där den praktiska pedagogiken värderades högre än den akademiska och vetenskapliga kultur som de verkade inom (Lindberg-Sand, under utgivning/2023), men för att stärka den pedagogiska utvecklingens akademiska legitimitet växte den högskolepedagogiska forskningen fram. Den fann den sin grund i den internationella rörelsen *Scholarship of Teaching and Learning*, som främst kännetecknas av att lärare forskar på sin egen praktik i syfte att utveckla densamma, men även i annan praktiknära forskning med högskolepedagogisk utveckling som primärt studieobjekt (Lindberg-Sand, under utgivning/2023).

Mot denna bakgrund har det nyligen uppstått en diskussion om vad högskolepedagogisk forskning är och kan vara. Det är inte längre självklart att

denna forskning kan tillhöra disciplinen pedagogik (Wide, under utgivning/2023), men hos en del företrädare för det ”nya” forskningsområdet råder konsensus att högskolepedagogisk forskning, per definition, syftar till att *utveckla* högskolans pedagogiska verksamhet (Scheja & Bolander Laksov, under utgivning/2023; Wide, under utgivning/2023). Enligt Scheja och Bolander Laksov (under utgivning/2023) ska sådan forskning dock inte förväxlas med högskolepedagogisk utveckling, då den förra kännetecknas av att ha ett uttalat ”teorigenererande” syfte. Som motvikt argumenterar Lindberg-Sand (under utgivning/2023) för att den högskolepedagogiska forskningen inte instrumentellt kan avgränsas till sig själv, eftersom den behövs knytas till akademins övriga forskning och verksamhet som genererar dess innehåll. Självt ser jag ytterligare två problem med att högskolepedagogisk forskning definieras som utvecklingsinriktad och teorigenererande. Med hänvisning till Fritzell (2023) bäddar utvecklingsaspekten för att förstärka den redan rådande ”pedagogologin” som bland annat yttrar sig i att den pedagogiska forskningen opportunistiskt tar avstamp från hur det ”bör” vara och hur detta tänkta ideal uppnås, istället för att vetenskapligt utforska hur det ”är” och förklara varför det förhåller sig på detta vis. På grund av denna normativa utgångspunkt blir den teorigenererande aspekten (som annars hade kunnat förklara sakernas tillstånd) därmed också vetenskapligt svag. Ur ett vetenskapsteoretiskt perspektiv kan det dessutom tilläggas att långt ifrån alla forskningsstudier är teorigenererande men kan ha ett pedagogiskt värde ändå.

EXEMPLET FORSKARUTBILDNINGEN

En forskningsöversikt över 2000-talets forskning om svensk forskarutbildning visar att dess inriktningar följer utbildningspolitikens och forskningspolitikens agendor (Brodin & Sonesson, 2022). I brist på tydlig disciplinär förankring i pedagogiken som vetenskap har detta resulterat i att det numera finns en mängd studier om svensk forskarutbildning som primärt utgår från den egna utbildningens praktik, å ena sidan, och en annan växande mängd studier som snarare intresserar sig för vetenskapens eller samhällets utveckling, å andra sidan. Den forskning som bedrivs bidrar därför i regel inte till en sammanhållen vetenskaplig progression som skulle kunna gagna både forskningsområdet och pedagogiken som disciplin.

Självklart är forskarutbildningen inget isolerat fenomen, utan den utgör akademins ”solar plexus” i gränslandet mellan utbildning, forskning och samverkan (Elmgren et al., 2014) och kan därför förstås som ett gränsobjekt som rymmer flera praxisgemenskaper (Bowker & Star, 1999; Wenger, 1998). Till exempel behöver villkoren för doktoranders lärande dels sättas i relation till spänningen mellan olika intellektuella, politiska och ekonomiska agendor (se t.ex. Brodin et al., 2018; Brodin & Avery 2020), dels till det konfliktfyllda maktspelet som emellanåt pågår mellan seniora forskare och ytterligare för-

stärks av forskningens generella villkor idag (Brodin & Sewerin, 2022). Det finns även forskning som syftar till att förstå vissa fenomen i akademien som helhet och därför inkluderar forskarutbildning som en integrerad del i analysen. Exempelvis kan det handla om (o)jämfällighet och genusfrågor i olika discipliner när det gäller andelen kvinnor respektive män som lämnar akademien efter doktorsexamen (Silander et al., 2013). Jag vänder mig således inte emot idén att studera forskarutbildningen utifrån olika disciplinära eller tvärvetenskapliga perspektiv, utan hävdar snarare detta som nödvändigt för att adekvat belysa utbildningens komplexitet, oavsett om problemområdet fokuserar på doktoranden, handledningen, vetenskapen, organisationen, politiken, akademien, samhällslig samverkan, eller relationerna mellan det ena och det andra. Vad som däremot bekymrar mig i forskningen om svensk forskarutbildning är den generella bristen på forskare som är disciplinärt skolade i pedagogik.

Under åren 2000–2020 publicerades totalt 14 doktorsavhandlingar om svensk forskarutbildning, varav en i *Beteendevetenskap och lärande* vid Linköpings universitet och två i *Pedagogik* vid Högskolan i Borås/Göteborgs universitet respektive Linnéuniversitetet. Innehållsmässigt berör dessa tre avhandlingar industridoktoranders lärande (Wallgren, 2007), erfarna forskarhandledares syn på god handledning (Lönn Svensson, 2007), samt rekrytering av doktorander (Sandstedt, 2013), men för övrigt har avhandlingarna författats inom vitt skilda discipliner (Brodin & Sonesson, 2022). Bland de 122 forskningsartiklarna som publicerades under samma tidsperiod har de pedagogiska frågorna en mer framträdande roll (Brodin & Sonesson, 2022), men ytterst få av artiklarna har författats av forskare som är disciplinärt skolade i pedagogik. I tidskriften *Högare utbildning*, som i skrivande stund är nationellt ledande i att publicera artiklar om forskarutbildningen, är dessa författare nästintill obefintliga även när populationen vidgas till ämnesdidaktiker och forskare som har annan disciplinär bakgrund men är verksamma i pedagogiskt arbete. Puskás och Jeppsson (2017) tillhör den senare skaran och har i sin reflekterande fallstudie belyst hur sammanläggningsavhandlingar på engelska har blivit allt vanligare i utbildningsvetenskap och vilka konsekvenser detta får för både forskarhandledningen och den praktiska forskningen om svensk lärarutbildning och skola. Detta problemområde skulle vara värdefullt att studera djupare ur ett pedagogiskt perspektiv, men än så länge har ingen antagit utmaningen, såvitt jag vet.

I internationella tidskrifter finns det också en handfull artiklar om svensk forskarutbildning som publicerats av forskare i pedagogik. Jämte min egen forskning om doktoranders lärande har studierna haft en mängd olika ingångar såsom handledning av internationella doktorander och deras erfarenheter (Silfver, 2018; Silfver & Berge, 2016), handledning av avhandlingar i perifera kunskapsområden (Franke & Arvidsson, 2011), motiveringar till underkända avhandlingar (Stigmar, 2018), kursdesignens betydelse för dok-

torandens lärande av akademiska praktiker (Rönnerman & Kemmis, 2016), doktoranders villkor i olika discipliner ur ett genusperspektiv (Haake, 2011), samt sociala sorteringsmekanismer i doktoranders karriärer (Angervall & Gustafsson, 2016). Därutöver kan tilläggas att en analys av den svenska forskarutbildningens historiska förändringar i disciplinen pedagogik nyligen har publicerats i en internationell antologi (Apelgren et al., 2022), som också ger grund till flera nya pedagogiska problemområden att utforska mot bakgrund av den ”skolifiering” (*schoolification*) som skett av utbildningen. Efter skolifieringen och dess konsekvenser inte enbart gäller disciplinen pedagogik skulle problemet kunna analyseras med flera discipliner och fakulteter inkluderade. Förslagsvis kan en sådan studie då baseras på en disciplinärt komparativ design eller ta ett analytiskt helhetsgrepp om den dynamiska relationen mellan skolifiering och projektifiering (varav det senare vanligen innebär att doktorandprojektet finansieras med handledarens externa forskningsmedel).

Den generella tendensen i forskningen om svensk forskarutbildning är emellertid att denna utbildning allt oftare används som instrument för att förklara fenomen *utanför* utbildningen snarare än att förklara och förstå aktualiteter inom utbildningen i sig. Exempelvis har bibliometriska studier som syftar till att predicera doktoranders förutsättningar att bli framtida ”excellenta” forskare (i termer av hög citeringsgrad) börjat få fäste, vilket även visar sig i den utbildningsvetenskapliga forskning som Vetenskapsrådet numera finansierar om svensk forskarutbildning (Brodin & Sonesson, 2022). Detta leder oss tillbaka till frågan om den pedagogiska forskningens relevans för vem eller vad.

DEN PEDAGOGISKA FORSKNINGENS RELEVANS I HÖGRE UTBILDNING

Sammanfattningsvis kan det konstateras att merparten av dagens högskolepedagogiska forskning är grundad i ett nyttoperspektiv, där forskningen ska vara relevant för högskolans praktiker och leda till pedagogisk verksamhetsutveckling. Fenomenet är dock inte nytt – utan ett liknande resonemang låg bakom inrättandet av lärarhögskolor under 1950-talet, när staten markerade att de tillhörande professurerna i praktisk pedagogik skulle inrikta sig mot skolans och lärarutbildningarnas behov (Lindberg, 2007; Lindberg, 2018). Beträffande den högskolepedagogiska forskningens betoning på nytta är det emellertid inte statens ideologi som driver denna linje, utan det är de högskolepedagogiska utvecklarna (som delvis även är nyckelaktörer i implementeringen av toppstyrd policy). Men som Lindberg (2018) påpekar karaktäriseras 2000-talet av mångfald både när det gäller pedagogikens ekonomiska intresser och vetenskapliga perspektiv, så vilken pedagogisk kunskapsbildning som egentligen anses vara ”nyttig” är idag en relativ fråga. Samma förhållande gäller högre utbildning. Därför vore det mycket olyckligt

att definiera högskolepedagogik utifrån ett snävt och kortsiktigt nyttoperspektiv, men det är just detta som håller på att ske i Sverige. Vart tar de fundamentala filosofiska frågorna vägen (Dahlbeck, 2022) som ger grund för kritisk självreflektion i all pedagogisk forskning? Vad händer med de historiska studierna (Brodin et al., 2021) som ger kritisk distans till pedagogikens roll i dagens högskola? Hur hanteras akademins komplexa gränsarbete (Lindberg-Sand, under utgivning/2023) och den politiska toppstyrningen som i hög grad påverkar den högskolepedagogik som bedrivs? Kortfattat: Var rymts det kritiska perspektivet som står emot neoliberalismens förhärskande ideologi och skapar förutsättningar för kritisk handling? I den nystartade tidskriften *Journal of Praxis in Higher Education*, med säte vid Högskolan i Borås, finns utrymme för den typen av kritisk diskussion på global nivå med fokus på praxis utifrån den högre utbildningens moral-social-politiska dimensioner (Editors, 2019). Som sådan fyller tidskriften en viktig funktion i den vetenskapliga debatten, men vad jag efterlyser är en bredare *nationell pedagogisk kunskapsbildning* om högre utbildning.

Med varm hand välkomnar jag därför forskare i disciplinen pedagogik att bidra till den nationella kunskapsutvecklingen inom högre utbildning för att på så vis bygga upp både volym och djupare förståelse av vad högskolepedagogisk forskning är och kan vara. I min vision finns en *balans* mellan nationella studier som kan vara praktiktära eller pedagogiskt övergripande, empiriska och/eller teoretiska, historiska och/eller nutidsfokuserade, och som *progressivt* knyter an till varandra bortom det omedelbara nyttoperspektivet. Givetvis följer också en filosofisk och metodologisk pluralism med denna inkluderande ambition. De disciplinärt pedagogiska perspektiven behövs inom detta fält i vardande samtidigt som pedagogikdisciplinen kan återupptäcka en utbildningsdimension som bjuder på många relevanta och pedagogiskt utforskade problem i akademins föränderliga landskap. Mot denna bakgrund är det motiverat att på nytt ställa Asklings (2012) fråga: Vart är den högre utbildningen på väg?

REFERENSER

- Angervall, Petra, & Gustafsson, Jan (2016). Invited to academia: Recruited for science or teaching in Education Sciences. *Scandinavian Journal of Educational Research*, 60(6), 663–678. <https://doi.org/10.1080/00313831.2015.1066432>
- Apelgren, Britt-Marie, Lindblad, Sverker, & Wärvik, Gun-Britt (2022). Restructuring Doctoral Education in Sweden. I Österlind, Marie-Louise, Denicolo, Pam, & Apelgren, Britt-Marie (red.), *Doctoral Education as If People Matter* (ss. 28–42). Brill.

- Askling, Berit (2012). *Expansion, Själständighet, Konkurrens: Vart är den högre utbildningen på väg?* Göteborgs universitet.
https://gupea.ub.gu.se/bitstream/handle/2077/29313/gupea_2077_29313_1.pdf?sequence=1&isAllowed=y
- Bowker, Geoffrey C., & Star, Susan Leigh (1999). *Sorting things out: classification and its consequences*. MIT Press.
- Brodin, Eva (2007). *Critical Thinking in Scholarship: Meanings, Conditions and Development*. [Doktorsavhandling, Lunds universitet].
<https://portal.research.lu.se/files/5452817/27012.pdf>
- Brodin, Eva M. (2015). The Scholarship of Academic Entrepreneurship in Twenty-First Century Europe: A Swedish Relief Carved Out from Personal Experiences. I Evans, Linda, & Nixon, Jon (red.), *Academic Identities in Higher Education: The Changing European Landscape*, 115–132. Bloomsbury.
- Brodin, Eva M. (2018). The stifling silence around scholarly creativity in doctoral education: experiences of students and supervisors in four disciplines. *Higher Education*, 75(4), 655–673. <https://doi.org/10.1007/s10734-017-0168-3>
- Brodin, Eva M., & Avery, Helen (2020). Cross-disciplinary collaboration and scholarly independence in multidisciplinary learning environments at doctoral level and beyond. *Minerva: A review of science, learning, and policy*, 58(3), 409–433. <https://doi.org/10.1007/s11024-020-09397-3>
- Brodin, Eva M., Bergqvist Rydén, Johanna, Ljungqvist, Marita, & Sonesson, Anders (2021). Historical images of teachers and their underlying ideologies in Swedish academia: Multimodal discourses from 1950 and 1980. *Linguistics and Education*, 63(2021), 100914. <https://doi.org/10.1016/j.linged.2021.100914>
- Brodin, Eva M., & Sewerin, Thomas (2022). “This is no Eden.” Three generations of researchers coping with team conflicts in an outstanding research environment. *Högere utbildning*, 12(2), 30–44. <https://doi.org/10.23865/hu.v12.3847>
- Brodin, Eva M., & Sonesson, Anders (2022). Forskning om svensk forskarutbildning åren 2000–2020. *Högere utbildning*, 12(2), 78–116. <https://doi.org/10.23865/hu.v12.3528>
- Dahlbeck, Johan (2022). Den pedagogiska filosofins återkomst? *Pedagogisk forskning i Sverige*, 27(2), 167–169. <https://doi.org/10.15626/pfs27.02.09>
- Editors (2019). Another higher education journal: Really? *Journal of Praxis in Higher Education*, 1(1), 1–9.
- Elmgren, Maja, Forsberg, Eva, Lindberg-Sand, Åsa, & Sonesson, Anders (2014). *Ledning för kvalitet i forskarutbildningen*. Sveriges universitets- och högskoleförbund (SUHF)/Expertgruppen för kvalitetsfrågor.
<https://suhf.se/app/uploads/2019/07/Expertgruppen-f%C3%B6r-kvalitetsfr%C3%A5gor-2012-2013-bilaga-6-Ledning-f%C3%B6r-kvalitet-i-forskarutbildningen.pdf>

- Franke, Anita, & Arvidsson, Barbro (2011). Research supervisors' different ways of experiencing supervision of doctoral students. *Studies in Higher Education*, 36(1), 7–19. <https://doi.org/10.1080/03075070903402151>
- Fritzell, Christer (2023). Pedagogologins irrfärder på det pedagogiska kunskapsområdet. *Pedagogisk forskning I Sverige*, ahead of print.
- Haake, Ulrika (2011). Contradictory values in doctoral education: A study of gender composition in disciplines in Swedish academia. *Higher Education*, 62(1), 113–127. <https://doi.org/10.1007/s10734-010-9369-8>
- Kumar, Vijay, Taylor, Stan, & Sharmini, Sharon (red.) (2022). *Doctoral Examination: Exploring Practice Across the Globe*. Routledge.
- Lindberg, Leif (2007). Disciplinen och den dubbla kompetensen – Noteringar i anslutning till ett kvalifikationskrav. *Studies in Educational Policy and Educational Philosophy*, 2007(1), 26859. <https://doi.org/10.1080/16522729.2007.11803920>
- Lindberg, Leif (2018). Efterord. *Pedagogisk forskning i Sverige*, 23(5), 284–287.
- Lindberg-Sand, Åsa (under utgivning/2023). Högskolepedagogisk utveckling och forskning. Gränsarbete kring ett kunskapsområde i universitetets hjärta. En kommentar till Wide samt Scheja och Bolander Laksov. *Högre utbildning*. <https://hogreutbildning.se/index.php/hu/index>
- Lindberg-Sand, Åsa, & Sonesson, Anders (2008). Compulsory higher education teacher training in Sweden: development of a national standards framework based in the scholarship of teaching and learning. *Tertiary Education and Management*, 14(2), 123–139. <https://doi.org/10.1080/13583880802053051>
- Lönn Svensson, Anngerd (2007). *Det beror på: Erfarna forskarhandledares syn på god handledning*. [Doktorsavhandling, Högskolan i Borås]. <http://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:876803/FULLTEXT01.pdf>
- Marton, Ference, Hounsell, Dai, & Entwistle, Noel (red.) (2000). *Hur vi lär*. 3:e uppl. Prisma.
- Puskás, Tünde, & Jeppsson, Fredrik (2017). Om forskarhandledningens mål, samförfattarskap och meritering: Några dilemman inom det utbildningsvetenskapliga fältet. *Högre Utbildning*, 7(2), 51–62. <http://dx.doi.org/10.23865/hu.v7.1062>
- Rönnerman, Karin, & Kemmis, Stephen (2016). Stirring doctoral candidates into academic practices: a doctoral course and its practice architectures. *Education Inquiry*, 7(2), 93–114. <https://doi.org/10.3402/edui.v7.27558>
- Sandstedt, Thomas (2013). *Om rekrytering i akademien – exemplet prefekter och forskarstudierande*. [Doktorsavhandling, Linnéuniversitetet]. <http://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:621071/FULLTEXT01.pdf>
- Scheja, Max, & Bolander Laksov, Klara (under utgivning/2023). Vad är och vad kan högskolepedagogisk forskning vara? Respons på Sverre Wides debattinlägg. *Högre utbildning*. <https://hogreutbildning.se/index.php/hu/index>

- Silander, Charlotte, Haake, Ulrika, & Lindberg, Leif (2013). The different worlds of academia: a horizontal analysis of gender equality in Swedish higher education. *Higher Education*, 66(2), 173–188. <https://doi.org/10.1007/s10734-012-9597-1>
- Silfver, Ann-Louise (2018). Supervision in the contact zone revisited: Critical reflections on supervisory practices through the lenses of time, place and knowledge. *Postcolonial Directions in Education*, 7(1), 37–61. <https://www.um.edu.mt/library/oar/handle/123456789/39068>
- Silfver, Ann-Louise, & Berge, Britt-Marie (2016). 'We are like orphans': exploring narratives of Lao doctoral alumni educated in Sweden. *Higher Education Research & Development*, 35(3), 575–588. <https://doi.org/10.1080/07294360.2015.1107882>
- Sonesson, Anders, & Brodin, Eva (2018, 15-16 maj). Hur kan vi stärka svensk forskning om högre utbildning? Underlag till paneldebatt. *Forskning om högre utbildning*, Lund, Sverige. https://konferens.ht.lu.se/fileadmin/user_upload/conference/fohu/Underlag_till_paneldebatt.pdf
- Stigmar, Martin (2019). Learning from reasons given for rejected doctorates: Drawing on some Swedish cases from 1984 to 2017. *Higher Education*, 77(6), 1031–1045. <https://doi.org/10.1007/s10734-018-0318-2>
- Taylor, Stan, Kiley, Margaret, & Holley, Karri A (red.) (2020). *The Making of Doctoral Supervisors: International Case Studies of Practice*. Routledge.
- Wallgren, Lillemor (2007). *Mellan skilda världar: En studie av doktoranders lärsituation i relation till förutsättningarna i fyra företagsforskarskolor*. [Doktorsavhandling, Linköpings universitet]. <https://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:132431/FULLTEXT01.pdf>
- Wenger, Etienne (1998). *Communities of practice: Learning, Meaning, and Identity*. Cambridge University Press.
- Wide, Sverre (under utgivning/2023). Vad är och vad kan högskolepedagogisk forskning vara? Ett diskussionsinlägg. *Högre utbildning*. <https://hogreutbildning.se/index.php/hu/index>